

HÒI THỨ BỐN MƯƠI BA

TIÊU PHONG ÁM TRỢ TIÊU CÔ NƯƠNG

A Tử đang hồn lạc phách xiêu, đột nhiên nghe tiếng Tiêu Phong, thì không khác gì vớ được cứu tinh từ trên trời sa xuống. Không kịp suy nghĩ gì nữa, vung chưởng đánh ra.

Lúc đó Tiêu Phong đã truyền nội lực mình vào thân thể nàng.

A Tử phóng chưởng lực ra, kinh lực rất hùng hậu khiến cho tia lửa xanh lè phải co lại hai thước Trích Tinh Tử giật mình, vì gã yên trí rằng A Tử khác nào như cá nằm trong thớt, chỉ cần việc thi triển nội công phóng tia lửa đến trước mặt nàng quay đi quay lại mấy vòng cho nàng hết hồn, rú lên những tiếng kinh khủng trước mặt bọn đồng môn để dương oai với chúng một hồi rồi mới giết nàng.

Ngờ đâu cô bé A Tử, tuổi còn măng sữa, mà nội lực đã ghê gớm đến thế, thật là một sự đột ngột khiến cho Trích Tinh Tử phải sửng sốt.

Nguyên những đồ đệ phái Tinh Tú sau khi được sư phụ truyền võ công cho rồi, ai nấy tự rèn luyện lấy cho mình, nên trình độ ai đến mực nào, nếu không được mực kích lúc lâm địch, hoặc lúc bạn đồng môn tranh đấu để tài hại nhau, thì không thể nào biết được.

A Tử phóng ra một chưởng đẩy lui được tia lửa co về khiến cho mọi người phải la lên một tiếng kinh ngạc, nhưng không một ai ngờ nàng có người ám trợ, mà đều do A Tử có thiên tư thông tuệ khác thường và đã ngấm ngấm rèn luyện nội lực đến độ cực kỳ thâm hậu.

Trích Tinh Tử vận nội lực thúc đẩy tia lửa lại nhằm mặt A Tử lướt tới.

Lần này gã dùng sức rất mạnh xẹt nhanh như chớp.

A Tử la lên:

- Úi chà!

Rồi không biết làm thế nào để chống lại được, nàng liền né sang một bên để tránh.

May mà kinh lực Trích Tinh Tử phóng vào tia lửa để cho nó đổi chiều nên đã giảm sút.

Tia lửa phóng thẳng vào phiến đá "xèo xèo."

Tiêu Phong khẽ bảo:

- Phóng chưởng bên trái ra để cắt đứt tia lửa đi!

A Tử nói:

- Cách đó tuyệt diệu!

Một luồng chưởng lực phóng ra đánh tạt ngang. Chưởng phong vừa đến nơi, lửa xanh lè lập tức bị đứt đôi.

Mẫu cước không có hậu lực nối tiếp chỉ cháy được một lúc trên phiến đá rồi lui đi dần dần.

Trích Tinh Tử nghĩ thầm:

- Nếu mình để mẫu lửa kia tắt ngấm tức là mình bị thua một trận trước mặt bọn sư đệ thì còn chi là nhuệ khí?

Nghĩ vậy gã lại dồn chưởng lực cho tia lửa bên ngoài lướt tới tảng đá để tiếp ứng nối liền với mẫu đầu tia lửa bị đứt ra.

A Tử thấy bàn tay Tiêu Phong đặt trên lưng mình vẫn dồn nội lực cuộn cuộn vào cho mình không ngớt, chẳng khác sông lớn nước nhiều, cứ tràn đầy vào trong người. Nếu không phát tiết nội lực ra thì cái thân bé nhỏ của mình không đủ chỗ chứa, đến phải căng thẳng rồi nổ tung.

Nàng liền vung tay phải phóng chưởng ra.

Nội lực của Tiêu Phong thâm hậu vô cùng, tuy trút sang người A Tử sức mạnh đã giảm đi vài phần, song nếu nàng khéo vận dụng để đánh Trích Tinh Tử trong lúc bất ngờ thì chỉ một đòn là có thể thủ thắng.

Nhưng vì nàng còn hoảng hốt, chưởng của nàng phóng ra hơi hợt, không được trầm trọng và đúng mức như lúc bình tĩnh.

Chưởng phong phát ra vù vù làm tắt phụt tia lửa nhỏ bé chứ chưa tổn hại gì đến nội lực Trích Tinh Tử.

Thấy A Tử phóng chưởng ra đánh tắt tia lửa thân, các đồ đệ phái Tinh Tú đều khiếp vía, nhìn nhau thất sắc.

Chỉ có gã thất sư đệ ngu ngốc chẳng biết gì, đã gặp lúc này mà gã kiếm lời tán tụng Trích Tinh Tử.

Gã nói:

- Đại ca! Công lực của đại ca thật là hùng hậu, ngọn chưởng của sư Muội phóng ra chẳng qua đánh tắt ngọn lửa thân là cùng, làm cóc gì được đại ca!

Mấy câu này gã nói thực tình để phỉnh phờ nịnh hót. Trích Tinh Tử lại tưởng lầm câu nói xỏ xiên. Gã điên tiết lên, đột nhiên phát tay một cái, tia lửa xanh lè vọt ra như tên bắn vào mặt thất sư đệ.

Tia lửa chỉ chạm vào mặt gã một cái xong lại co về ngay thể mà đã bị cháy bỏng, hai tay ôm mặt, gã lăn xuống đất, kêu thét lên như bị chọc tiết.

Tiêu Phong khẽ bảo:

- Thằng cha Trích Tinh Tử này bị bại một đòn đã thẹn quá hoá ra rồi, cô phải cẩn thận lắm mới được.

Ông tập trung hẹp tiếng nói thành một dãy như tia nước rót vào A Tử.

Trích Tinh Tử tuy nội lực góm ghê là thể cũng không nghe thấy trông chi bọn sư đệ thì còn biết sao được.

Tiêu Phong vừa dứt lời quả nhiên thấy Trích Tinh Tử trừng trị thất sư đệ, lại phóng chưởng đánh xéo đi cho tia lửa bắn sang phía A Tử.

Lần này tia lửa lớn hơn lần trước nhiều, thanh thể dữ dội, phát ra tiếng vù vù và sáng rực lên soi rõ cả mặt mũi A Tử lần tảng đá nòng dựa vào.

A Tử sợ tia lửa sáng quá chiếu rõ cả đến Tiêu Phong nấp ở sau tảng đá, nòng liền nghiêng người đi phóng chưởng ra để chặn tia lửa không cho tiến gần lại nữa.

Tia lửa xanh lè bị chưởng lực A Tử ngăn chặn, không tài nào phóng thêm vào phía trước được nữa rồi cứ lơ lửng ở nguyên một chỗ cố ló dài thêm được lên một tấc thì phải co về đến hai tấc ngay.

Tia lửa xanh không đứng yên được, luôn luôn phóng ra co lại, khác nào con trường xà (rắn dài) sắc xanh ngoe nguẩy trên không gian lúc đêm tối, hình dáng vừa rực rỡ vừa huyền ảo.

Trích Tinh Tử dồn chưởng lực luôn ba lần đều bị A Tử ngăn chặn khiến cho ngọn lửa phải lùi lại.

Bất giác gã vừa phải nóng ruột vừa phần căm giận, lại thúc đẩy chưởng lực luôn hai lần nữa, mà tia lửa vẫn không tiến lên được.

Đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua làm cho Trích Tinh Tử phải lạnh xương sống, gã lẩm bẩm:

- Dư lực của con... con lỏi này làm sao mãi không hết? Dường như nó định trêu chọc ta. Chẳng lẽ sư phụ có lòng thì tự ngầm ngầm đem kỹ thuật tối thượng của bản môn truyền thụ cho nó.

Thôi ta... ta mắc vào tròng của nó rồi

Gã nghĩ đến đây, trong lòng hoang mang trống rỗng, chưởng lực trong tay bất giác giảm yếu đi.

Con "Trường xà" xanh lè nhanh như điện chớp thụt lùi về đồng lửa

Trích Tinh Tử đột nhiên quát lên:

- Chẳng lẽ ta lại sợ mi?

Dứt tiếng quát, gã lại gia tăng chưởng lực làm cho ngọn lửa to bằng cái đầu, khác nào một trái hỏa cầu xông lại phía A Tử.

A Tử thấy thế nguy, phóng ra một chưởng nhưng không ngăn nổi trái hỏa cầu cứ lù lù xông tới, nàng vội phóng cả chưởng lực tay trái ra mới chặn lại được.

Trái hỏa cầu ở trên không tuy không tiến thêm được, nhưng vẫn lúc lắc xoay chuyển mau lẹ vô cùng.

Bọn đệ tử thấy thế đều cất tiếng reo hò trầm trồ.

- Nào là công lực đại ca quả là thần diệu vô cùng! Phen này thì con tiểu tiện nhân sẽ phải nát ra như cám!

Nào là:

- Tiểu sư Muội ơi! Đừng hung hăng nữa! Chịu thua sớm đi may ra đại ca còn để sống.

A Tử không sao trấn tĩnh được, thúc đẩy chưởng lực liên miên.

Chưởng lực của Tiêu Phong tu cực kỳ hùng hậu nhưng truyền vào cho nàng dù sao cũng chỉ là thứ nội lực ngoại lai nên kém phần mãnh liệt đâu có bằng được thực lực của chính mình nên lúc nàng vận tung thứ nội lực mượn của người ngoài này không được thuần thực.

Trích Tinh Tử cùng A Tử đôi bên cầm cự nhau một hồi thì gã phát giác chỗ nhược điểm của nàng nghĩ thầm:

- Con tiểu tiện nhân này được sư phụ đặc biệt chiêu cố rèn luyện võ công cho nó đã đến mức tuyệt vời, chẳng kém gì mình. Có điều phóng chưởng ra không đủ thanh thế chỉ một mức thúc đẩy về phía trước, để hai bên sơ hở khá nhiều. May mà nó mắc vòng tội lỗi, mình sớm phát giác ra nếu không thì chỉ trong vòng ba bốn năm nữa, trưởng pháp nó rèn luyện đến nơi đến chốn, lúc bấy giờ mình chết không có chỗ chôn.

Nghĩ tới đó gã bất giác nhíu cặp lông mày đưa ngón tay trở ra luôn hai cái.

Đống lửa phát ra tiếng "xùy xùy" rồi những tia lửa vọt ra mấy vòng hoa.

Những bông hoa lửa này khác nào những ánh sao chia ra xông hai bên tả, hữu A Tử nhanh như chớp.

A Tử la lên:

- Úi chà!

Nàng chưa biết làm thế nào, chưởng lực lại vướng vào việc ngăn chặn trái hỏa cầu, không rảnh tay để đẩy lui hai đóa hoa lửa.

Nàng đành né người sang bên để tránh.

Song Trích Tinh Tử lúc ra chiêu công kích đã tính trước đôi phương không còn cách nào khác bằng cách né tránh sang bên. Gã chỉ cần đóa hoa lửa làm cháy xém người A Tử dù không hại được tính mạng nàng, nhưng da thịt bị cháy xém đau đớn, cũng làm cho nội lực nàng phải giảm sút, rồi bấy giờ gã sẽ phóng hai đóa hoa nữa tới tiếp tục đốt thêm, thì quyết nàng không chịu nổi, còn hơi sức đâu nữa để công kích?

Gã vừa thấy A Tử né tránh, lại vận nội lực thúc đẩy cho đóa hoa lửa phóng tới.

Tiêu Phong khẽ la lên:

- Thôi hỏng rồi!

Ông biết A Tử không còn sức chống đỡ được nữa liền vung hai tay lên, hai luồng chưởng lực từ từ phóng ra.

Bỗng thấy lúc thân hình A Tử chuyển động, hai đầu dây lưng nàng cũng bay phát phơ tung lên quạt xuống.

Hai đóa hoa lửa bay vọt trở lại phía Trích Tinh Tử.

Gã sợ quá đứng thộn mặt ra một dây thì đóa hoa lửa đã bắn ngược trở lại đến nơi.

Gã chỉ kịp kêu lên một tiếng:

- Ôi chao

Rồi nhảy vọt lên tránh. Đóa hoa lửa chui qua gầm chân gã bay đi.

Hai tên sư đệ reo lên:

- Tuyệt diệu! Bản lãnh đại ca thật là tuyệt diệu!

Tiếng reo chưa dứt thì đóa hoa lửa thứ hai lại bay tới trước Trích Tinh Tử.

Trích Tinh Tử còn đang lơ lửng trên không, không tài nào lại nhảy lên được nữa, bị đóa hoa đốt xém bụng.

Gã lại rú lên một tiếng rồi hạ mình xuống.

Nguyên Tiêu Phong thấy Trích Tinh Tử lúc này mở miệng nói xúc phạm đến A Châu nên ông mới trừng phạt sơ qua bằng cách đó.

Trích Tinh Tử vừa đặt chân xuống đất, thì trái hỏa cầu cũng trở về đồng lửa.

Từ lúc đó bọn đệ tử phái Tinh Tú nhìn A Tử bằng con mắt kính kiếp và trong bụng ai nấy đều nghĩ thầm:

- Công lực của tiểu sư Muội quả là ghê gớm, đại sư huynh vị tất đã thắng nổi nàng. giờ mình có hò khen ngợi Đại sư huynh không nên râm rộ quá nữa.

Trích Tinh Tử giơ hai tay lên, rũ búi tóc ra cho buông xỏa xuống mặt đi, rồi cắn đầu lưỡi phun máu tươi vào đồng lửa.

Đồng lửa tối lại rồi đột nhiên ngọn lửa lại sáng bùng lên soi lóa mọi người khiến không ai mở to mắt ra được.

Bọn sư đệ lại nức nở khen:

- Công lực đại ca thật là ghê gớm, khiến cho chúng tôi được mở tâm mắt!

Trích Tinh Tử đột nhiên chạy quanh co chùng độ mười vòng rồi cầm tay áo một cái, cả đồng lửa hắt tung lên như một bức tường ánh lửa xông lại đè ập xuống A Tử.

Gã ngưng tụ hết nội lực đánh đòn này.

Tiêu Phong vừa nhìn thanh thế trận này của Trích Tinh Tử đã biết đây là một tà thuật lợi hại vô cùng, nếu mình vận động huyền công phá thì chẳng những công lực đối phương không giảm sút đi, mà ngược lại bị hao tổn rất nhiều. Gã này tuy đại gian ác, song không có ân oán gì với mình, tội gì ra mặt tranh đấu.

Nghĩ vậy ông xoay bàn tay lại nắm lấy lưng A Tử toan nhắc bổng nàng lên rồi cứ thế đem đi, chắc Trích Tinh Tử cũng không thể đuổi kịp được.

Bỗng thấy A Tử la lên:

- A Châu tử nương ơi! Đứa em ruột thịt độc nhất rất thân ái của Muội người ta khinh mạn thế này đây! Tử nương có linh thiêng thì báo thù cho em.

Tiêu Phong ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Sao cô này lại hô hoán A Châu? Ta làm thế nào đi được bây giờ.

Tiêu Phong ngăn người một lát, đám lửa xanh quay lại rất mau sắp đè ập vào người A Tử, thật là một mối nguy cơ chỉ còn khe sợi tóc.

Bây giờ dù Tiêu Phong có muốn nắm A Tử chạy trốn cũng không kịp nữa, ông bất giác cả kinh nghĩ thầm:

- Gã này nội công quả là ghê gớm mới phóng ngọn lửa đến mau thế được, mình thật không ngờ.

Vì việc cứu A Tử gấp, ông liền phóng cả hai chưởng ra.

Hai luồng kinh lực như gió bão.

Kinh lực của Tiêu Phong đã nhằm vào bức tường lửa xanh lè đẩy mạnh.

Đám lửa ở trên không ngừng lại một chút rồi từ từ lui về phía Trích Tinh Tử.

Trích Tinh Tử sợ quá lại cắn đầu lưỡi phun máu tươi vào.

Đám lửa sáng rực lên bay về phía trước.

Nhưng mới tiến được chừng hai thước lại bị nội lực của Tiêu Phong đẩy ngược trở về.

Bọn đệ tử thấy tay áo A Tử kinh phong thổi phồng lên khác nào cánh bướm thuận gặp gió, đều cho là nội lực của tiểu sư Muội này mãnh liệt đến cùng cực, chúng biết đâu rằng sau lưng cô còn có người ngoài.

Trích Tinh Tử lúc này sắc mặt lợt lạt, phun luôn mấy lần máu tươi vào đám lửa. Mỗi lần phun máu ra là công lực lại bị giảm đi một ít.

Nhưng bây giờ gã đã thành thế cưỡi hổ, không thể xuống được nữa đành phải liều mạng đến cùng

Gã định cố đốt chết A Tử rồi lập tức rời khỏi nơi đây tìm chỗ tu luyện lại nguyên khí. Không thể thì để bọn sư đệ nhìn rõ nhược điểm của mình, biết đâu chúng không thừa cơ hội này quay ra khiêu chiến với mình. Nhưng việc trước mắt là phải thanh toán xong A Tử đã rồi sẽ liệu

Mình đang ở vào thế bị cháy lông mày, hãy tìm cách cứu nguy trước mắt, còn bao nhiêu việc khác hãy tạm gác lại!

Trích Tinh Tử không ngớt phun máu ra, song bị nội lực cực kỳ hùng hậu của Tiêu Phong đẩy lại thì đám lửa làm sao mà tiến lên được?

Tiêu Phong trong lúc đầu kinh lực đã phát giác ra hàn khí đối phương mỗi lúc một thêm suy yếu, khác nào đèn khô dầu, liền khế bảo A Tử:

- Cô bảo gã nhận thua đi thôi đừng đấu nữa!

A Tử nghe lời, cất tiếng gọi:

- Đại sư huynh! Đại ca không đấu lại được với tiểu Muội đâu. Ca quỳ xuống van xin, tiểu Muội không giết đại ca đâu. Đại ca nhận lời đi! Đại ca nhận thua đi!

Trích Tinh Tử trong lòng hoảng hốt lạ thường, biết rằng tính mạng nguy đến nơi rồi, nghe A Tử bảo vậy liền gật đầu.

A Tử nói:

- Sao đại ca không mở miệng? Đại ca không nói ra tức là không chịu thua.

Trích Tinh Tử lại gật đầu lia lịa nhưng vẫn không nên tiếng.

Nguyên gã đang phải vận toàn lực để chống lại nội lực của Tiêu Phong. Nếu gã mở miệng ra không giữ được nữa, ngọn lửa sẽ lập tức lại đốt chết mình ngay.

Bọn sư đệ thấy Trích Tinh Tử lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm lại đua nhau lên tiếng mắng nhiếc.

Có kẻ nói:

- Trích Tinh Tử! Mi thua rồi sao không quỳ xuống dập đầu?

Có gã nói:

- Đồ bị thịt! Thế mà cũng học đòi định làm thừa kế phái Tinh Tú để xấu mặt cả môn phái!

Có gã nhiếc móc:

- Ngày thường mi làm tàng với bọn ta lắm, gây bao nhiêu thảm hại cho anh em! Bây giờ tiểu sư Muội ra tay là mi phải tan xác!

Thật là một đám người đê tiện quen thói dậu đồ bìm leo. Chúng thấy Trích Tinh Tử sắp thất bại đến nơi liền tìm đủ điều nhục nhã cay độc sỉ mạ gã như tát nước vào mặt.

Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Tinh Tú lão ma thu toàn hạng đệ tử chẳng có nhân cách gì hết, thì làm sao mà luyện được thành những tay có võ công cao siêu? A Tử từ thuở nhỏ đã nhập hàng ngũ với bọn này, thì dĩ nhiên tư cách cũng đê tiện như thế.

Vừa mới lúc này gã nào cũng xu mị Trích Tinh Tử một điều đại ca, hai điều đại ca tán dương nứt lờ, tựa hồ như trên trời dưới đất không còn có ai bằng gã, một vị đại anh hùng vô địch trên thế gian mà bây giờ đã coi đại sư huynh không bằng tuồng chó lợn.

Tiêu Phong thấy Trích Tinh Tử sở hải quá, ông cho là mình trừng phạt thế là quá đủ, liền thu nội lực về, hai tay áo A Tử rũ xuống.

Trích Tinh Tử vẻ mặt iu sù, người gã loạng choạng, đột nhiên hai gối mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

A Tử hỏi:

- Đại ca! Đại ca làm sao thế? Đã chịu phục tiểu Muội chưa

Trích Tinh Tử khẽ đáp ứng:

- Tôi chịu thua rồi! Sư tử.. Sư tử... đừng kêu tôi bằng đại ca nữa. Bây giờ sư Muội đã thành đại sư tử chúng tôi rồi!

Gã vừa nói câu này bọn đệ tử reo hò vang dội.

Nào là:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Võ công đại sư tử thật là anh hùng quán thế. Phái Tinh Tú ta có người thừa kế như đại sư tử, tiếng tăm sẽ lừng lẫy khắp thiên hạ!

Nào là:

- Đại sư tử! Đại sư tử đi giết ngay mấy tên "Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung" gì gì đó, để cho phái Tinh Tú ta thành phái độc tôn ở Trung Nguyên.

Bồng có kẻ bác ngay:

- Người nói lằng nhằng gì thế: "Bắc Kiều Phong" đã là tử phụ đại sư tử sao lại giết được?

Gã kia cãi:

- Giết được lắm chứ sao lại không? Trừ khi hắn biết điều đến hàng phái Tinh Tú ta, cam chịu thua kém.

Tiêu Phong đứng sau tảng đá, nghe bọn chúng nói vừa tức lại vừa buồn cười.

A Tử bồng lên tiếng kẻ cả:

- Các người làm gì mà rần lên thế? Hãy im miệng ngay!

Đoàn này quay sang hỏi Trích Tinh Tử:

- Đại sư huynh! Vừa nãy tiểu Muội năn nỉ đại sư huynh tha mạng. Nhưng đại sư huynh lòng lang dạ thú không chịu tha cho, bây giờ đại sư huynh tính sao đây?

Trích Tinh Tử nói:

- Tôi... Tôi đáng chết lắm! Đại sư tử bảo đem lòng yêu tôi, tôi thà về nhà giết vợ để cùng đại sư tử kết nghĩa phu thê, vĩnh viễn tuân theo mệnh lệnh của sư tử không bao giờ dám trái ý.

Bọn đệ tử nghe Trích Tinh Tử nói mấy câu này đều đứng im thin, ngơ ngác nhìn nhau và đều nghĩ thầm:

- Thôi chết rồi! Sư Muội đã bảo đem lòng thương yêu đại sư huynh. Bây giờ y về giết vợ con để lấy cô này làm chánh thất, chắc cô ta sợ quá! Họ lấy nhau rồi thì hai người như một, ai làm thừa kế phái Tinh Tú cũng vậy. Mình vừa lên tiếng sỉ mạ tất sẽ bị trị tội.

Gã thất sư đệ từ lúc bị Trích Tinh Tử đốt mặt bị đau đớn vô cùng, bây giờ đã bớt một chút, lại kiếm lời tấn công.

Gã lớn tiếng nói:

- Phải rồi! Đại sư tử sánh duyên cùng đại sư ca, thật lang tài nữ đẹp đôi nhất đời. Trong võ lâm ai chẳng khen sao? Nếu trên đời đại sư ca là bậc nhân tài xuất chúng còn ai đáng sánh vai được đại sư tử.

Một gã khác cướp lời:

- Đại sư tử! Đại sư huynh tuy võ công kém đại sư tử đôi chút nhưng hiện nay ở trên thế gian ngoài y ra không còn người thứ hai nào nữa. Từ đây y nhứt định phải tuân theo mệnh lệnh của đại sư tử khi nào dám phản bội? Điều này tiểu đệ xin hết sức bảo đảm

Một gã khác nói:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!!Sau này hai vị sinh con, lý đương nhiên thành người thừa kế cho phái Tinh Tú và từ đây cứ truyền tử nhượng tôn muôn đời không dứt. Đó cũng là một đại hảo sự trong võ lâm.

Bọn đệ tử đua nhau mỗi người một câu, tìm không thiếu chi danh từ tốt đẹp nịnh bợ, cốt làm vừa lòng A Tử và Trích Tinh Tử.

Tiêu Phong ở phía sau tảng đá nghĩ thầm:

- A Tử đã thương yêu Trích Tinh Tử, bây giờ nàng lấy gã cũng là thiên duyên tác hợp dựng nên đôi lứa. Nếu gã không phải là người cùng phái Tinh Tú với nàng thì còn ai nhìn được những câu ti tiện hạ cấp đó?

Ông nghĩ vậy đưa mắt nhìn A Tử thấy nàng cười hì hì tỏ ra rất hoan hỉ, ông lẩm bầm:

- Đây là nàng tự nguyện như vậy, mà ta đối với A Châu cũng hết trách nhiệm. Từ đây nàng đã có nơi nương tựa, ta bắt tất phải săn sóc gì đến nàng nữa.

Tiêu Phong muốn đứng dậy ra đi, bỗng nghe A Tử nói:

- Đại ca! Đại ca thật tình yêu thương Muội hay chỉ là sự bất đắc dĩ phải giết vợ con để lấy tiểu Muội?

Trích Tinh Tử vội đáp:

- Thật lòng. Tôi thật lòng như vậy. Nếu có chút giả dối thì trời tru đất diệt, chẳng được chết yên lành.

Bọn đệ tử lại đồng thanh phụ họa. Một tên nói:

- Tôi xem đại ca đúng là chân tâm. Một nhân tài như đại sư tử thì ai chả thêm khát, chỉ sợ cầu không được, lý nào còn chẳng chân tâm?

Tên khác nói:

- Đại sư huynh giết sư tẩu, nếu không tiện tự mình ra tay thì để tiểu đệ thành toàn cho.

Một gã khác cướp lời:

- Thôi đi! Lý nào đại ca lại không dám hạ thủ. Y đối với đại sư tử một lòng thành thực, đương nhiên tự mình ra tay hạ sát người vợ kia mới phải. Người nói khó nghe lắm?

A Tử hỏi:

- Vừa rồi tiểu Muội câu đại ca tha mạng, sao đại ca không chịu?

Trích Tinh Tử áp ứng:

- Cái đó... là tôi muốn nói rõ với đại sư tử....

Nguyên Trích Tinh Tử vừa đấu với Tiêu Phong một hồi nội lực gần kiệt quệ. Bây giờ ngay bọn đệ tử kia bất luận là ai khiêu chiến gần không chống nổi. Chỉ còn cách hi vọng A Tử tha mạng cho, rồi đến lúc khôi phục lại được nguyên khí mới quay về tìm cách thanh toán sau này.

A Tử hỏi:

- Theo thể lệ của bản môn thì người thừa kế sau đối với người thừa kế trước phải thế nào?

Trích Tinh Tử toát mồ hôi trán nhỏ xuống ròng ròng run lên đáp:

- Đại sư tử! Xin đại sư tử...

A Tử cười khanh khách nói

- Tiểu Muội thật tình muốn tha sư huynh, nhưng tiếc rằng luật lệ bản môn không thể để bị phá hoại vì tay tiểu Muội. Đại ca! Lúc này tiểu Muội thương yêu đại ca thật, nhưng bây giờ càng thấy tư cách đại ca lại ngán lắm rồi! Đại ca có biết không?

Trích Tinh Tử cuối đầu nói:

- Vâng vâng.

- A Tử giục:

- Đại ca ra chiêu đi! Có bao nhiêu bản lĩnh xin đem hết ra đi để thí với tiểu Muội.

Trích Tinh Tử biết mệnh vận mình đã quyết định rồi năn nỉ gì nữa. Gần ngưng tụ nội lực vào hai bàn tay rồi phóng chưởng ra đóng lửa. Ngờ đâu gần đã kiệt lực, hai chưởng phóng ra rồi, đóng lửa xanh lè chỉ hơi nhúc nhích rồi yên tĩnh trở lại.

A Tử cười nói:

- Hay quá! Thật là hay quá! Sao pháp thuật của đại ca không ứng nghiệm nữa?

Nàng bước lên hai bước, vung chưởng đánh ra, một tia lửa xanh bắn vào Trích Tinh Tử.

Nội lực nàng cũng bình thường thôi, tia lửa chẳng lấy gì làm mạnh lắm.

Song lúc này Trích Tinh Tử không còn một chút lực lượng nào để chống đỡ, ngay gã muốn thi triển khinh công để chạy trốn cũng không còn đủ khí lực.

Tia lửa bắn vào người Trích Tinh Tử, chỉ trong chớp mắt là đầu tóc cùng áo quần gã cháy bùng lên.

Gã rú lên những tiếng cực kỳ thê thảm rồi toàn thân bị tràn ngập dưới ngọn lửa xanh.

Bọn đệ tử lại reo hò vang dội, đua nhau khen công lực đại sư tử đã đến chỗ xuất phạm nhập thánh đáng thay thế cho một kẻ bại hoại để làm thừa kế phái Tinh Tú và tạo phúc cho đồng môn.

Tiêu Phong tuy trải qua không biết bao nhiêu cảnh thảm khốc hung tàn trên chốn giang hồ, song ông thấy A Tử, con người diễm lệ khả ái mà làm việc hiểm độc đến thế thì nghĩ thầm:

- Nếu chính mắt mình không trông thấy, thì dù ai nói cũng không tin.

Trong lòng ông chán nản cuộc đời không biết đến đâu mà nói. Ông thở dài thường thượt rồi cất tiếng bước ra đi.

A Tử bỗng cất tiếng gọi:

- Tỉ phu! Tỉ phu! Đừng chạy nữa, hãy chờ em một chút!

Tiêu Phong nghe tiếng A Tử gọi, song không trả lời cứ ngang nhiên ra đi.

Các đệ tử phái Tinh Tú thấy từ sau tảng đá lớn có người xuất hiện một cách đột ngột thì không khỏi kinh ngạc.

Sau chúng nhận ra chính là Tiêu Phong lại càng sợ mất mật.

A Tử lại reo lên:

- Tỉ phu! Tỉ phu đợi em đi!

Vừa reo vừa chạy đến bên Tiêu Phong.

Giữa lúc ấy tiếng Trinh Tinh Tử rên la càng lớn, gã hét lên như còi đang dội cả một khu rừng núi, nghe rất chói tai.

Tiêu Phong chau mày, gắt gỏng hỏi A Tử:

- Cô theo tôi làm chi? Cô đã trở nên thừa kế phái Tinh Tú, thứ vị một bậc đại sư tử bao nhiêu môn đồ trong phái còn chưa mãn nguyện hay sao?

A Tử cười đáp:

- Không được.

Rồi nàng hạ thấp giọng xuống nói

- Cái chức đại sư tử hàm hồ lắm, có ăn thua gì đâu? Tỉ phu! Em muốn đi với tỉ phu ra ngoài ải Nhạn Môn Quan.

Tiêu Phong nghe tiếng Trích Tinh Tử kêu la, không muốn chần chờ nữa, rải bước tiến về phía Bắc.

A Tử sánh vai cùng ông vừa đi vừa quay đầu lại gọi:

- Nhị sư đệ! Ta có việc phải ngược lên miền Bắc. Các sư đệ quanh đây chờ ta về, không được thiện tiện bỏ đi, đã nghe rõ chưa?

Bọn đệ tử nhất tề chạy theo mấy bước, khom lưng kính cẩn. Một tên nói:

- Bọn sư đệ xin kính cẩn vâng pháp chỉ đại sư tử! Bọn sư đệ đâu dám trái lệnh. Sau gã này, nhưng gã kia thì nhau tán tụng.

Nào là:

- Kính chúc đại sư tử thượng lộ bình an.

Nào là:

- Kính chúc đại sư tử mọi sự như ý.

Nào là:

- Kính chúc đại sư tử mở cờ chiến thắng, ngựa tới thành công.

A Tử vẫy tay mấy cái ra chiều hớn hờ tươi cười.

Tiêu Phong nhờ ánh tuyết nhìn rõ trên khuôn mặt trái xoan đầy vẻ con nít vui tươi như khi được cái đồ chơi mới hoặc được ăn kẹo. Nếu không chính mắt mình trông thấy thì chẳng ai dám tin là nàng vừa mới hạ độc thủ sát hại đại sư huynh và lên ngôi thừa kế một tà phái lớn trong thiên hạ.

Tiêu Phong khẽ thở dài, chán ngán cho cuộc đời vô vị ở nơi trần tục.

A Tử hỏi:

- Tỉ phu! Sao tỉ phu lại thở dài? Phải chăng vì tiểu Muội quá tình nghịch?

Nàng cho việc giết người vừa rồi chỉ là một chuyện tình nghịch.

Tiêu Phong nói:

- Việc đó sao gọi là tình nghịch được mà chính là một việc tàn nhẫn rất hung ác. Bọn đàn ông lớn tuổi chúng ta phạm vào thì chẳng có chi đáng kể. Cô nương là một cô gái nhỏ tuổi sao đã độc ác đến thế?

Ngừng một lát ông lại nói mớ:

- Cô biểu cô yêu thương gã đại sư huynh cô. Sao còn đốt chết gã?

A Tử lấy làm lạ hỏi lại

- Tỉ phu biết rồi cố ý hỏi chơi hay là chưa biết thật?

Nói xong nàng ngoẹo đầu nhìn Tiêu Phong với vẻ mặt tò mò.

Tiêu Phong nói:

- Tôi không biết mới hỏi chứ.

A Tử nói:

- Thế mới lại càng kỳ nữa! Tại sao tỉ phu lại không biết? Cái chức đại sư tỉ của tiểu Muội là giả đó chứ. Chức đó chính là của tỉ phu cho tiểu Muội, bất quá bọn chúng không nhìn thấy sự thật mà thôi. Tiểu Muội không giết Trích Tinh Tử, tất một ngày kia gã khám phá được bấy giờ tỉ phu bắt tất đã ở bên mình tiểu Muội, thì tiểu Muội sẽ mất lòng với gã. Tiểu Muội muốn sống thì chẳng thế nào không giết gã được.

Tiêu Phong nói:

- Cô thương gã đã mấy năm rồi? Bây giờ lớn tuổi, lấy gã làm chồng sao gã còn giết cô?

A Tử nói:

- Gã biểu về giết vợ con để lấy tiểu Muội, tiểu Muội là vợ gã sau này có người bảo gã về giết tiểu Muội, tất gã cũng nghe theo, hơn nữa tiểu Muội cảm thấy kết duyên với gã chẳng có gì là lý thú.

Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Bây giờ cô này lại giở giọng con nít rồi. Nếu lấy người ta làm chồng là việc lớn cả một đời người, sao lại biểu là thú với chả chứ? Hay là cô bé này chưa hiểu việc đời mà sao cô đã nhiều mưu mẹo? Thế thì lúc cô hiểu đời chắc còn gây ra lắm chuyện tai hại hơn.

Nghĩ vậy ông nói:

- Cô theo tôi đến ả Nhạn Môn Quan làm gì?

A Tử đáp:

- Tỉ phu! Tiểu Muội xin nói thật với tỉ phu. Tỉ phu có muốn nghe không?

Tiêu Phong lắng bảm:

- À! Thế ra trước nay cô chưa nói thật bao giờ hay sao mà bây giờ mới nói thật.

Ông nói:

- Tôi muốn nghe lắm chứ, nhưng chỉ sợ cô nói không thực.

A Tử cười khanh khách nắm lấy tay ông nói:

- Tỉ phu có sợ tiểu Muội không?

Tiêu Phong đáp:

- Tôi chỉ sợ cô hay gây chuyện reo tai rắc họa và tự tiện giết người, lại còn sợ cô làm những việc kỳ quái...

A Tử hỏi:

- Như vậy tỉ phu đối với tôi thế nào?

Tiêu Phong đáp:

- Tôi chịu lời trọng thác của tỉ cô nương, dĩ nhiên là phải trông nom cho cô

A Tử hỏi:

- Nếu tỉ nương tiểu Muội không ủy thác thì sao? Hay là tiểu Muội không phải là em chị A Châu thì sao?

Tiêu Phong háng giọng nói:

- Nếu không thế thì bắt tất tôi phải chăm lo cho cô.

A Tử nói:

- Tỉ nương em thì tỉ phu trọng vọng như vậy mà sao tỉ phu chẳng coi em vào đâu?

Tiêu Phong nói:

- Cái đó đã hẳn. Tỉ nương cô được người, được nét gấp nghìn gấp vạn cô, còn cô thì vĩnh viễn không bao giờ bằng tỉ nương cô được. Nói đến đây cặp mắt ông đỏ hoe giọng nói rất là chua xót.

A Tử bĩu môi nói:

- Chị A Châu đã hay thế thì tỉ phu gọi chị ấy đi theo.

A Tử nói xong trở gót đi liền.

Tiêu Phong bỏ mặc không hỏi gì đên nàng, cất bước ra đi trong lòng không khỏi đau thương, lắm bảm:

- Giả tỉ có A Châu cùng đi với mình, trên mặt đất đầy tuyết phủ mà nàng đột nhiên giận dỗi bỏ đi, thì dĩ nhiên mình phải đuổi theo nắm lại xin lỗi nhưng mà chẳng có bao giờ thế cả.

Ngay từ lúc đầu mình thấy nàng ngoan ngoãn dịu dàng không khi nào còn chọc giận và việc đều chiều ý nàng cả. Hỡi ơi! A Châu đối với mình một niềm thuận, làm gì có chuyện giận đối mình?

Tiêu Phong còn đang nghĩ vợ nghĩ vẫn, bỗng nghe có tiếng bước tới.

A Tử bỏ đi đã lộn trở về. Nàng gọi:

- Tỉ phu ơi! Tỉ phu thật là con người khe khát, đã bảo không đợi em là nhất định không đợi, chẳng có chút lòng dạ nhân từ nào cả.

Tiêu Phong cười khẩy một tiếng rồi hỏi:

- A Tử! Cô nói cái gì lòng dạ nhân từ? Cô đã nghe ai nói đến chữ "Nhân từ."

A Tử đáp:

- Em nghe má má em nói đó. Má má còn biểu: Đối với người chẳng nên hung ác, bá đạo thái quá, phải có chút lòng nhân từ mới phải.

Tiêu Phong nói:

- Má má cô nói đúng đó! Đáng tiếc là cô không ở cùng má má từ thuở nhỏ, mà lại đi theo sư phụ học lấy cái nghề tâm địa độc ác.

A Tử cười nói:

- Thế thì được lắm! Tỉ phu ơi! Từ đây tôi đi theo hiền tỉ phu học lấy chút hảo tâm.

Tiêu Phong giẫy nảy lên khoát tay lia lịa nói:

- Không nên đâu! Cô theo con người cổ lỗ này thì cô chỉ là hại? A Tử! Cô đi thôi! Cô theo tôi chỉ tổ làm phiền cho tôi mà thôi. Muốn yên tâm để nghĩ ngơi một chút cũng không được.

A Tử nói

- Tỉ phu có tâm sự gì bức rọc, cứ nói cho em hay để em lo giúp. Tỉ phu ơi! Tỉ phu là người tốt bụng quá nên dễ bị người ta lừa.

Tiêu Phong vừa tức mình vừa buồn cười, hỏi:

- Cô còn là đứa trẻ nít đã biết gì? Chẳng lẽ có điều tôi nghĩ chưa đến mà cô nghĩ được hay sao?

A Tử nói:

- Cái đó đã hẳn. Có vô số việc tỉ phu nghĩ chưa đến.

A Tử ngừng lại giây lát, bóc nắm tuyết dưới vò tròn lại rồi liệng ra xa, hỏi tiếp:

- Tỉ phu ơi! Tỉ phu định ra ngoài ả Nhạn Môn Quan làm gì?

Tiêu Phong lắc đầu đáp:

- Chẳng làm gì cả. Thả trâu nuôi cừu cho đến hết đời, chỉ có thế thôi.

A Tử hỏi:

- Ai nấu cơm cho tỉ phu ăn? Ai khâu áo cho tỉ phu mặc.

Tiêu Phong ngăn người ra, vì ông chưa tính đến chuyện đó, buột miệng đáp:

- Cơm ăn áo mặc thì có khó gì? Người Khất Đan chúng tôi ăn đã có thịt trâu thịt cừu, mặc đã có da trâu da cừu, tới đâu là nhà, ngã đâu là giường, như thế cũng xong.

A Tử nói:

- Những lúc tịch mịch tỷ phu trò chuyện với ai?

Tiêu Phong đáp:

- Tôi về đó sẽ kết giao với người cùng chủng tộc cho có bạn.

A Tử hỏi:

- Bọn họ giờ đi giờ lại bắt quá là mấy câu chuyện sẵn sẵn, cuội ngựa mổ trâu giết cừu thì còn có chi là thú? Tiêu Phong buông một tiếng thở dài, biết nàng nói đúng không trả lời được. Tỉ phu không về Khất Đan không được hay sao? Nếu không cần phải về thì ở đây uống rượu so gươm sống cuộc đời oanh liệt, chẳng kể gì hai chữ tử sanh có hay hơn không?

Tiêu Phong nghe nàng nói đến câu ở lại uống rượu so gươm, trong cuộc đời oanh liệt bất giác lại nổi máu anh hùng.

Ông ngẩn đầu lên một tiếng dài rồi nói:

- Cô nói cũng có lý.

A Tử nắm cánh tay Tiêu Phong đáp:

- Tỉ phu! Tỉ phu đừng nói nữa nhé. Em cũng không về Tinh Tú Hải nữa, đi theo tỉ phu uống rượu so gươm.

Tiêu Phong nghe nàng nói một cách ngây thơ chất phác, cười hỏi:

- Cô là đại sư tỉ phái Tinh Tú, cô bỏ đi để môn phái người ta mất cả người thừa kế, mất luôn cả đại sư tỉ sao được

A Tử nói:

- Cái chức đại sư tử của em là lão toét, chân tướng mà bị hại lộ mất mạng lập tức há phải chuyện chơi? Họ không người thừa kế tuy mất đại sư tử cũng chẳng làm cóc gì. Em nhất định đi theo tử phu uống rượu so gươm hay hơn.

Tiêu Phong nói:

- Nói đến uống rượu thì cô tử lượng kém lắm, chỉ sợ cô không chống nổi một bát thì đã say mềm, còn về so gươm thì bản lĩnh cô chưa ra sao đâu. Lúc tôi nguy cấp cô chẳng giúp ích được gì, mà tôi lại còn phải cáng đáng cho cô nữa.

A Tử xịu mặt ra buồn rầu, nàng chau mày bước đi, nhưng chưa đầy hai bước, đột nhiên ngòi phịch xuống đất khóc bù lu bù loa.

Tiêu Phong giật nảy mình lên vội hỏi:

- Cô... Cô làm sao vậy?

A Tử chẳng nói năng gì nàng vẫn khóc hu hu. Nàng khóc cực kỳ thảm thiết.

Tiêu Phong từ khi biết nàng, thấy chỗ nào nàng cũng không chịu thua ai. Cả lúc bị bọn Tinh Tú trói, nàng cũng vẫn bướng bỉnh chẳng chịu khuất phục ai. Ông không ngờ nàng lại biết khóc rống lên một cách thống thiết đến thế, ông đâm ra luống cuống hỏi dồn:

- Này này! A Tử em! Em làm sao thế?

A Tử nức nở nói:

- Thôi tử phu đi đi để mặc em ngồi đây khóc đến chết thôi, để cho tử phu vui sướng.

Tiêu Phong cười nói:

- Có ai mà khóc chết người được bao giờ?

A Tử vừa khóc vừa nói:

- Em quyết khóc cho đến chết, khóc cho đến chết!

Tiêu Phong cười nói:

- Cô cứ thủng thẳng ngồi đây mà khóc nghe. Tôi không thể ngồi đây với cô được nữa.

Nói xong ông cất bước đi ngay.

Mới đi được hai bước thốt nhiên tiếng khóc im bặt.

Tiêu Phong rất lấy làm kỳ, ngoảnh đầu lại xem, thấy A Tử vẫn còn nằm phục xuống đống tuyết, không nhúc nhích.

Ông cười thầm trong bụng:

- Cô bé này làm nũng đây! Nếu mình cứ chịu cô, cô càng làm già, chả biết thế nào cho cùng.

Nghĩ vậy, ông cứ bỏ mặc đi luôn.

Đi chừng được hơn mười dặm ông mới quay đầu nhìn lại, nhưng trên mặt đất đầy tuyết phủ chẳng thấy động tĩnh gì.

Khu này là một cánh đồng bát ngát, nhỡn lực Tiêu Phong nhìn được rất xa, lại không vướng cây cối chi hết, dường như A Tử vẫn nằm ỳ ra đó không nhúc nhích.

Tiêu Phong không khỏi băng khoăn, ông tự hỏi:

- Cô này thật là tai quái! Chẳng lẽ cô cứ nằm lì mãi không bao giờ dậy nữa?

Rồi ông lẩm bẩm:

- Mình đã lỡ tay đánh chết tử nương cô, thì dẫu A Châu chẳng cản dận, mình đã không trông nom bảo vệ cho cô thì chớ, cũng không nên nói khích cho cô tức chết.

Nhớ tới A Châu bầu nhiệt huyết lại nổi lên, ông rảo bước quay lại lối cũ.

Đến gần A Tử, Tiêu Phong quả nhiên thấy nàng vẫn nằm phục dưới đất y nguyên hiện trạng như lúc bỏ đi, không xê xích một ly nào.